

บัญชรนี้เปิดขึ้นเพื่อรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาไทย และสนใจที่จะแสดงความสงสัย ความกังวลใจ หรือมีความคิดใดๆ ที่เกี่ยวกับภาษาไทย. ถ้าท่านต้องการให้ผู้อื่นได้รับรู้ ต้องการแลกเปลี่ยนความรู้ความคตินั้นกับผู้อื่น โปรดเขียนส่งมาที่ “บัญชรภาษาไทย” วารสารราชบัณฑิตยสถาน ราชบัณฑิตยสถาน ในพระบรมมหาราชวัง กทม. ๑๐๒๐๐.

ช่วยกันคิดเพื่อภาษาไทย

กาญจนา นาคสกุล

ภาควิชาอักษรศาสตร์ สำนักศิลปกรรม

ราชบัณฑิตยสถาน

เมื่อนึกถึงภาษาไทยในปัจจุบันนี้ บางคนอาจจะคิดถึงข้อบกพร่องผิดพลาดของการออกเสียง เช่นการออกเสียง ร ล ไม่ชัด, การออกเสียงควบกล้ำไม่ได้ หรือ การออกเสียงสระเพี้ยนวรรณยุกต์เพี้ยนของคนบางคน.

บางคนอาจจะคิดถึงความสับสนในการออกเสียงคำบางคำ หรือการเขียนคำบางคำที่ไม่เป็นไปตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด หรือตามที่คิดว่าน่าจะเป็น.

บางคนอาจจะคิดถึงความไม่สนใจของเด็กในการศึกษาจดจำถ้อยคำที่ถูกต้องและไพเราะ และได้สร้างคำแปลกๆที่ผู้ใหญ่ฟังดูไม่เห็นว่าเป็นเพราะแต่เด็กกลับคิดว่ายอดเยี่ยมจริงๆ.

บางคนอาจจะคิดถึงผู้ใหญ่บางคนที่ใช้คำภาษาอังกฤษปนภาษาไทย ทั้งๆ ที่มีคำไทยใช้อยู่แล้ว และยังออกเสียงคำภาษาอังกฤษนั้นๆ ผิดเสียด้วย.

บางคนอาจจะคิดถึงการเขียนชื่อร้านค้า การตั้งชื่อคนไทย หรือการใช้คำบรรยายสิ่งต่างๆ ที่เป็นภาษาต่างประเทศ โดยไม่มีภาษาไทยกำกับ หรือมีภาษาไทยเพียงตัวเล็กๆ แอบอยู่ที่มุมหนึ่ง.

บางคนอาจจะคิดถึงการเขียนคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศที่แตกต่างไปจากคำไทยธรรมดา และไม่เป็นไปตามกฎของราชบัณฑิตยสถาน.

บางคนคำนึงถึงความหมายของคำที่คนอื่นใช้แตกต่างไปจากที่ตนใช้ แล้วเกิดความสงสัยว่าความหมายใดเป็นความหมายที่ถูกต้องกันแน่.

สิ่งต่างๆ เหล่านี้สำหรับคนบางคน อาจทำให้เกิดความกังวลและรำคาญใจมาก บางคนรู้สึกหงุดหงิดนิดหน่อย แต่บางคนอาจไม่รู้สึกละเลย.

นักภาษาศาสตร์ทราบดีว่า ภาษา

ที่เราใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตเราทุกวันนี้เป็นภาษาที่ไม่อยู่คงที่ ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นจะเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป และไม่มีกำหนดแน่นอน. เราสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเทียบภาษาที่ใช้ในสมัยหนึ่งกับอีกสมัยหนึ่ง หรือเทียบภาษาที่ใช้ในถิ่นหนึ่งกับอีกถิ่นหนึ่ง.

เมื่อสังเกตความเปลี่ยนแปลงหลายประการที่ปรากฏกับภาษาไทยในปัจจุบัน สิ่งที่นักภาษามักสังเกตเห็นและกังวลใจมากเรื่องหนึ่งเห็นจะเป็นเรื่องการออกเสียง เพราะเสียงเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน จับต้องไม่ได้. การเปล่งเสียงของมนุษย์จะมีลักษณะอย่างไรขึ้นอยู่กับความสามารถในการฟัง การแยกเสียง และการเลียนเสียง. ยิ่งการสื่อสารด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ เป็นไปได้สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

เพียงใด ภาษาก็ยิ่งเปลี่ยนแปลงได้ง่ายขึ้นเพียงนั้น. ความเปลี่ยนแปลงของภาษานั้น บางอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ บางอย่างเป็นไปเพราะความไม่รู้ของผู้ใช้ภาษา และบางอย่างเกิดจากความจงใจเปลี่ยนแปลงเพราะต้องการความเด่นดังเฉพาะตัว. การเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปตามธรรมชาติของภาษาเป็นสิ่งที่นักภาษาศาสตร์ยอมรับ, เป็นความเปลี่ยนแปลงที่เจ้าของภาษาจะเข้าใจ รับเข้าเป็นอาการของตนเอง. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากความผิดพลาดเป็นสิ่งที่เจ้าของภาษาต้องศึกษาและแก้ไขเพื่อความมีเอกภาพของภาษาชาติ แต่

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการดัดแปลงภาษาเพราะความต้องการพลิกแพลงใช้ภาษาให้แปลกออกไป เป็นสิ่งที่มักทำให้เกิดความหงุดหงิดกังวลและไม่พอใจ. เราจึงควรสนใจศึกษาภาษา ระมัดระวังในการใช้ภาษา เพื่อมิให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่ไม่พึงประสงค์นั้น.

หลายท่านคงจะได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทย ที่เกิดขึ้นทั้งในด้านการออกเสียง การเขียน ความเข้าใจ ความหมาย และการใช้ในบริบทต่างๆ กัน. การเปลี่ยนแปลงในด้านการออกเสียงได้ทำให้ราชบัณฑิตยสถานออกหนังสือ

“อ่านอย่างไร และ เขียนอย่างไร” เพื่อยุติข้อขัดแย้งในเรื่องการออกเสียงที่ต่างกันของผู้รู้ภาษาซึ่งได้รับการฝึกฝนอบรมมาต่างกัน ด้วยการยอมรับการออกเสียงทุกแบบที่ต่างกันนั้น เป็นการยอมรับความคิดทุกแนวตามหลักประชาธิปไตย รับฟังทั้งเสียงส่วนใหญ่และเสียงส่วนน้อย. ท่านคิดอย่างไรกับการแก้ปัญหาของราชบัณฑิตยสถาน เขียนมาแสดงความคิดเห็นกันบ้าง. ความคิดของท่านอาจช่วยให้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยลดลงไปก็ได้.